

על מסך הכסף של הטלביזיה נראתה רקדנית בסך בתנועות ריקוד אחרונות. מיד לאחריה הופיעה יפהיפה שחרחרת שהציעה לצופים מקרר חשמלי מאיכות מעולה. תור צרת אמקור. קנו אמקור. הסברה בקולה המתנגן, "אמקור טוב יותר, זול יותר."

התמונה על המסך התחלפה. מטוס סילוני נסק אל מעל הים. בקרו במזרח התיכון, טוסו באז על, נתיבי האוויר הישראליים, קרא קריין שחרחר. כסטיים את תוכניתו לא שכח להזכיר לצופים כי "כאן הטלביזיה הלבנונית הלאומית."

עילת השידור, שניראתה כמהתלה, העי סיקה לאחרונה שני פירסומאים ישראליים, הובא אף לידעתו של משרד החוץ.

עסק מרחבי. לפני שנתיים נסע עוזי אציל, נציגו של משרד פירסום צורה, לחוץ דה בינלאומית של פירסומאים הנערכת מדי שנה בניו יורק. שם ניגש עם פואד פארון, נציג הטלביזיה הלבנונית, ואיש הבורסה התל-אביבית בתקופת המנדט הבריטי. לא חסרו להם נושאי שיחה משותפים, הן בשטח המקצועי והן בשטחים אחרים. כי אציל, שלמד פעם באוניברסיטה של בירות, יכול היה בנקל לדלות פרקי החי מוכרונ, לשתף בהם את עמיתו, המתגורר דרך קבע בבירת לבנון.

השנה נפגשו השניים שוב, באותן הד נסיבות. הלבנוני שמע מאציל כי בישראל מצויים כ-15 אלף מכשירי טלביזיה, וכי רבים מבעליהם נוהגים לקלוט את שידורי לבנון. הוא מיהר להודיע על כך לחבריו ולנציג אייבייסי, החברה האמריקאית החור של על הטלביזיה הלבנונית.

עוד באותו יום הוזמן אציל, עם נציג ישראלי נוסף, דויד שחם, למסיבה עם נציג החברה האמריקאית, אציל, בנוכחות מכריו הלבנוניים, הציע הביתול להציג פירסומים ישראליים בטלביזיה הלאומית של לבנון. האמריקאי קיבל את הבדיחה ברצינות גמורה של איש עסקים, שאל מיד לגובה הסכום.

באותה מסיבה הגיעו שני הצדדים להסכם שבעל-פה. האמריקאי, קוין קוריגן, אף דאג להרגיע את אציל, לשכנעו באפשרות הביצוע: "יש לנו הסכם עם לבנון, לפיו הם חייבים לפרסם כל מודעת פירסומים שאנחנו מעבירים להם. אין בהסכם שום הגבלות." שני הפירסומאים הישראליים חזרו לארץ, מיהרו להודיע על כך למשרד החוץ, לקבל את חוות דעתו בעניין. אך משרד החוץ הגיב באלם.

לאחרונה התקבל במשרדם בתל-אביב מכ תבה של חברת הטלביזיה האמריקאית, אליו צורף מחירון מודעות הפירסומים בטלביזיה הלבנונית. המיכשול היחיד שנערם בדרך לביצוע התוכנית, מסרו האמריקאים במכתב, הוא השהיית תשובתו של משרד החוץ הל-בוני.

כי בישראל ובלבנון עוסקים בנתיים שרי החוץ בבעיות המים — את בעיות האתר ינסו לפתור כנראה במועד מאוחר יותר.

משטרה

שווד פה - שודד שם

היום הראשון לפני שלושה שבועות בישר רעות למישטרת תל-אביב, בבוקר ניתקבלה ידיעה על פריצה למלטשת יהלומים ברחוב עמק יזרעאל, ועל שוד יהלומים בשווי של כרבע מיליון ל"י. הטלפונים במשרדו של ראש-מטה המחוז הצפוני טירטרו מאז ללא הפוגה, המטירו הוראות ביצוע נמרצות.

כי ראש המטה ראה היטב את חומרת הפסע, חשט מכשולון. הדאיגה אותו עובדה נוספת: שיטת הפריצה לכספת המלטשה הוכיחה כי אנשי מקצוע מעולים מעורבים בה.

שבוע לאחר-מכן מסרה המישטרה לכתבי הצהרונים על נצחונה הגדול. בפעולה נימ רצת נעצרו ארבעה חשודים, כולם יודעים כאנשי העולם התחתון. לפי גירסת המישטרה היו הנעצרים מעורבים בפריצות קודמות שלא פוענתו עד אז.

אך פרט אחד העמיד בספק את גירסת חוקרי המישטרה: בדירה שבה נעצרו האר-בעה לא נמצאה כל סחורה גנובה ושום כלי פריצה. שום הוכחה לא ניראתה כמסיעת לחשדותיה של המישטרה.

ראשון הנעצרים, מנחם פלשפן, הידוע ב- (המשך בעמוד 13)

הזוג התחתן כדת - אך מעולם לא נכנס לציטה משותפת גירושין-נוסח ליברליה

פירוד, לא היתה זו הפתעה לאלה שהכירו את מצב העניינים מבפנים. השאלה הנשאלת היא: אם במשך שלוש וחצי שנים יכלו נשואין אלה להחזיק מעמד, מדוע התפוצצו דחקא עכשווי? הכלה, שיזמה את הגט, מאשימה את הבעל בבגידה. ליבו של הבעל, היא טוענת, נוטה אחר אשה אחרת — תנועת-החרות. היא לא חוכל להשלים לעולם עם חיים במשולש. למעשה, הבגידה היא רק תואנה. לפירוד יש שלושה אספקטים שונים.

טענתם של אותם פרוגרסיביים לשעבר, כאילו אין הם מוכנים להשלים עם מערך ימני עם חרות — אפילו אם המדובר הוא בהחזקת פילגש ולא בכיגמיה — בשל ניגודים אידיאולוגיים, אמוצי-יונאליים והיסטוריים, אינה נראית רצינית אפילו בעיני אלה המשמיעים אותה.

הניגוד בין שני הפלגים במפלגה הליברלית קיים בשלושה מיי שורים: המישור הטכניסני-פוליטי. המישור האינטרסאנטי. המישור האישי.

מבין שלוש חזיתות-התנגשות אלה נראית הראשונה כמכובדת ביותר. משום כך מעמידים שני הצדדים פנים כאילו היא העיקרית והקובעת. למעשה יש תפקיד חשוב דחקא למישור השלישי, הן פחות מכובד מכולם.

חילוקי הדעות במישור הטכניסני-פוליטי נובעים מהבדלי תפיסה יסודיים, שמקורם עוד במפלגות האם מהם הורכבה המפלגה הליברלית. בעוד שהצה"כ לשעבר חותרים ליציבה אלטרנטיבה חזקה, שמטרתה לתפוס את השלטון בישראל בדרך דמוקרטית, רואים עצמם הפרוגרסיביים כחלק אינ-טגרלי של המשטר המפא"י. הם אינם שואפים להחליף אותו אלא להשתלב בו.

שני השותפים רואים סכנה למדינה ולכלכלתה במערך השמאלי שמקימה מפא"י עם אחדות-העבודה. אולם בעוד שהפלג הצה"כי סבור כי נגד ריכוז כוח שמאלי יש להצביע ריכוז-כוח ימני, סבור האגף הפרוגרסיבי, שניתן לשבור את המערך השמאלי או להחליש אותו דחקא בהצטרפות לקואליציה.

הרדה יצחק ארצי, המזכיר הכללי של המפלגה הליברלית מהצד הפרוגר-סיבי:

„אנחנו לא נגד יצירת חזית משותפת עם חרות באופן עקרוני. אבל אותנו רוצים להשאיר בידינו את חופש התמרון הפוליטי. מערך עם חרות לפני הבחירות מחלל חופש תמרון כזה. אחרי הבחירות הכלליות, חופש התמרון הוא הנכס היקר ביותר שיש למפלגה הליברלית ואין אנו מוכנים לחתור עליו.“

הצה"כ משוכנעים כי גם אחרי הפילוג הם ירחיחו יותר מאשר בהופעה עם הפרוגרסיבים. לדעתם עשויים הפרוגרסיבים לזכות, אם יופיעו ברשימה עצמאית, בלא יותר משלושה צירים בכנסת השישית. בהנחה זו הם מנהלים את המשאומתן לרשימה משותפת עם תנועת-החרות. כיום יש לשתי המפלגות 34 ח"כים. אם להחטיר את שלושת הח"כים שיקבלו לפי חשבונם הפרוגרסיביים — יהיו למערך הימני, אם יקבל את אותו אחוז הקולות שיקבלו חרות והליברלים בנפרד לכנסת החמישית, 31 צירים.

הצה"כ מוכנים ש-31 השמות הראשונים ברשימת המועמדים יורכבו על בסיס של 17 לחרות ו-14 לצה"כ. זהו רחח נקי של לפחות 5 ח"כים ליוצאי הצה"כ, (אם להתחשב בעובדה שגם להבא יקבל נציג הכוח השלישי מקום אחד בכנסת).

חשבון זה של הצה"כ אינו מצוץ מן האחיר. הם מסתמכים ומת-בססים על מה שנקרא בפיהם, "רצון ההמונים". לדעתם, אין היחס המספרי של 45% לשוללי המערך (למענת הפרוגרסיבים) ואפילו לא של 36% (למענת הצה"כ) כפי שהתגלה בהצבעה במרכו, משקף את המצב בציבור הבוחרים הפוטנציאלי של המפלגה הליברלית. „אנו בטוח ש-95% ממצביעי המפלגה הם בעד המערך, אמר המזכיר הצה"כי של המפלגה, יוסף תמיר.

לדעת מחייבי המערך, הנטייה הכללית בצבור היא בכיוון של איחוד. יש לכך סימוכין בטענותיהם של גובי מיסי-החבר של המפלגה הליברלית, שזמה חודשים באים ומספרים לגזברים: „החב רים מסרבים לשלם מיסים. אומרים: תתאחדו עם חרות ואז נשלם! לפרוגרסיבים יש חשבון אחר, המראה שגם מאונם עשוי להט-חיים ברוח נקי. קודם כל שכוים ששמונת הח"כים, שיש להם כיום, מובטחים להם כאקסיומה. נוסף לזה הם עשויים לזכות, לטענתם, בקולותיהם של בוחרים ציונים-כלליים לשעבר, המתנגדים מבחינה אמוציונאלית לחרות. הם בטוחים גם בהצלחה בקרב 150

ה גט בין שני הפלגים, מהם מורכבת המפלגה הליברלית בישראל, ייכנס לתוקפו ביום החמישי השבוע. ביום זה יתמו עשרתימית-התשובה שהעניק הפלג השולל את המערך בין תנועת-החרות והמפלגה הליברלית לקראת הבחירות לכנסת השישית, לבין הפלג המחייב מערך כזה. יום קודם לכן, ביום הרביעי, ייערך כנס של כל השוללים והאיום בגט ייהפך לעובדה קיימת. בסוף שבוע זה יהיו בישראל שני גופים שיקראו לעצמם בשם „המפלגה הלי-ברלית“.

הגירושין הפוליטיים יביאו לסיום תקופת נשואין שנמשכה כמעט ארבע שנים. אך ספק אם אחד הצדדים יצטער עליהם באמת. למרות אי-הנעימות והסיכוכים הכרוכים בכל תהליך של גירושין, ישנם כל צד לרחחה. כי הנשואין לא רק שלא היו נשואין מאושרים, הם היו נשואין מזויים, כמעט פרוברסיים.

המפלגה-הליברלית הוקמה כדי לאחד שתיים מהמפלגות החזיקות ביותר בארץ — הסתריות הציונים הכלליים והמפלגה הפרוגרסיבית. כמחמתים נוספו אליהם אנשי „הכוח השלישי“ — אנשים בעלי השקפות הקרובות לאחת משתי המפלגות, שלא היו חברי מפלגה. מהרגע הראשון היה ברור כי אין אלה נשואי אהבה אלא נשואי חשבון. החתן (הציונים הכלליים) לא נראה די גברי בעיני הכלה. והכלה (הפרוגרסיבים) לא נראתה מעולם יפה בעיני החתן.

אבל לחתן נימאס להישאר רחק כל חייו. אחרי ירידת המדהימה מ-23 צירים בכנסת השלישית ל-7 צירים בכנסת הרביעית, חזו הציונים-הכלליים ירידה נוספת בכנסת החמישית. נמאס להם להישאר באופוזיציה עקרה. זו היתה נכנסת מפלגה חסרת כוח ארגוני, מפוררת ושטועה מבפנים. היא היתה מורכבת מעשרות ארגונים כלכליים ואיגודים של יוצאי-ארצות, שכלל אחד היו אינטרסים שונים, לעיתים קרובות מנוגדים.

החתן חיפש אחר שידוך. הניסיון להשתוך לפני הבחירות לכנסת החמי-שית לתנועת-החרות לא עלה יפה. לצה"כ היה ברור שהכלה תלבש את המכנסיים בבית. משום כך קפצו על השידוך השני, עם המפלגה הפרוגרסיבית.

זו היתה כלה הרבה יותר צנועה, אבל היא נראתה כעקרת-בית טובה. הפרוגרסיבים, שוכו בכנסת הרביעית בשישה צירים, היו הרבה יותר סולידיים. הם לא היו מעולם מפלגה במובן המקובל בישראל. בוחריהם, להוציא את אלה שהשתייכו לקיבוצי ומושבי העובד-הציוני, לא היו מעולם מאורגנים. ואילו עסקניהם ניהלו את המפלגה כמסד משפחתי, כמעין מועדון סגור בו יודע כל אחד את מקומו ותפקידו.

חשבון כדאיות נשואין אלה היה פשוט: יחד, בתלבושת חדשה, היו למפלגה החדשה סיכויים לצבור יותר קולות מאשר סכום הפרוגרסיבים עבור כל פלג בנפרד. בכוח חזק חדש זה הם יוכלו להיות מועמדים אפשריים לקואליציה עם מפא"י, שתצטרך להתחשב בכוחם ולחלק עימם את שלטונה.

החתן הוכה בהלם

אכזבות הראשונות הופיעו כבר בלילה-הכלולות. אחרי החופה התברר שמפא"י אינה רוצה כלל להכניס למשפחת הקואליציה. נועמים על משחק הבחירות שניהלו הליברלים בהצ-טרם למועדון-הארבע (חרות-מפ"ם-אחדות-העבודה והליברלים), העדיפו מנהיג מפא"י שותפים קואליציוניים חלשים וזולים יותר. הזוג החדש נאלץ להשאר ארבע שנים במצב של עקרות פוליטית.

מיד אחר-כך באו אכזבות נוספות. החתן הוכה בהלם כאשר התברר לו שהכלה כלל אינה עשירה כפי שהוטעה לחשוב. כל צד הביא עמו לחופה את המחמתים שלו. הצה"כ הביאו את הקונפדרציה העולמית של הציונים-הכלליים בראשותו של הדיר עמנואל ניומן, שהיוותה את מקור המימון העיקרי שלהם בחו"ל. הפרוגרסיבים הביאו את הקונפדרציה הציונית-כללית של רוז הלפרין והדיר ישראל גולדשטיין, שמילאה תפקיד דומה עבורם.

רק אחרי הנשואין הסתבר שהמחמתים מצד הכלה לא היו מעוני-ינים כלל בנשואין, סרבו לסייע להם מבחינה חמרית, העדיפו לתמוך ישר במפא"י. אכזבה נוספת לחתן נגרמה כאשר התברר שארגון הנדונים של הכלה — כרסנת החברים הרשומים ומשלמי המיסים שלה — ריק כמעט לגמרי.

כך אירע שהנשואין, עליהם הוכרו בקול תרועה רבה, לא הגיעו מעולם לידי מימוש, כפי שנהגים לומר הרבנים. בני הזוג לא חיו חיי אישות, ישנו מהרגע הראשון בחדרים פוליטיים נפרדים.

היצור החדש, המפלגה הליברלית, דמתה לאותו דחופוטון — היצור האגדי בעל שני הראשים מספור דולטל הרופא. היו למפ-לגה החדשה שני נשואים — פנחס רוזן ופרץ ברנשטיין, היו לה שני ראשי-מפלגה — יוסף ספיר ומשה קול; שני מזכירים כלליים — יוסף תמיר ויצחק ארצי; שני מנהלי מחלקת-ארגון, שני מנהלי מרכוש שהביאו עמו כל צד לא נרשם מעולם כרכוש משותף. המבנים של הציונים-הכלליים נשארו רשומים על שם חברת-המז-עדונים של הצה"כ והוא הדין למיבני המפלגה הפרוגרסיבית. יותר מכך: נשואין אלה לא נרשמו מעולם. המפלגה הליברלית אינה רשומה, כמרבית המפלגות בישראל, כאגודה עותומנית, כך שאין לה כל מעמד משפטי, מלבד נציגותה בכנסת.

משום כך, כאשר הסתבר בשבועות האחרונים כי הזוג עומד בפני

ספיר

קוד

חשבון שר כדאיות

מאחורי הסיסמות הפוליטיות קיים חשבון נוסף שכל צד עושה אותו. זהו חשבון הכדאיות. המספרים המשחקים תפקיד בחשבון זה הם מספרי הצירים בכנסת.

הצה"כ לא הרחיחו כמעט כלום ממוזגם עם הפרוגרסיבים. הם זכו בתוספת של ח"כ אחד משורותיהם לעומת הכנסת הרביעית. הפרוגרסיבים זכו בשניים. המנדאט ה-17 בכנסת החמישית ניתן לנציג הכוח השלישי במפלגה, הפרופסור יצחק קלינגהופר.

הצה"כ משוכנעים כי גם אחרי הפילוג הם ירחיחו יותר מאשר בהופעה עם הפרוגרסיבים. לדעתם עשויים הפרוגרסיבים לזכות, אם יופיעו ברשימה עצמאית, בלא יותר משלושה צירים בכנסת השישית. בהנחה זו הם מנהלים את המשאומתן לרשימה משותפת עם תנועת-החרות. כיום יש לשתי המפלגות 34 ח"כים. אם להחטיר את שלושת הח"כים שיקבלו לפי חשבונם הפרוגרסיביים — יהיו למערך הימני, אם יקבל את אותו אחוז הקולות שיקבלו חרות והליברלים בנפרד לכנסת החמישית, 31 צירים.

הצה"כ מוכנים ש-31 השמות הראשונים ברשימת המועמדים יורכבו על בסיס של 17 לחרות ו-14 לצה"כ. זהו רחח נקי של לפחות 5 ח"כים ליוצאי הצה"כ, (אם להתחשב בעובדה שגם להבא יקבל נציג הכוח השלישי מקום אחד בכנסת).

חשבון זה של הצה"כ אינו מצוץ מן האחיר. הם מסתמכים ומת-בססים על מה שנקרא בפיהם, "רצון ההמונים". לדעתם, אין היחס המספרי של 45% לשוללי המערך (למענת הפרוגרסיבים) ואפילו לא של 36% (למענת הצה"כ) כפי שהתגלה בהצבעה במרכו, משקף את המצב בציבור הבוחרים הפוטנציאלי של המפלגה הליברלית. „אנו בטוח ש-95% ממצביעי המפלגה הם בעד המערך, אמר המזכיר הצה"כי של המפלגה, יוסף תמיר.

לדעת מחייבי המערך, הנטייה הכללית בצבור היא בכיוון של איחוד. יש לכך סימוכין בטענותיהם של גובי מיסי-החבר של המפלגה הליברלית, שזמה חודשים באים ומספרים לגזברים: „החב רים מסרבים לשלם מיסים. אומרים: תתאחדו עם חרות ואז נשלם! לפרוגרסיבים יש חשבון אחר, המראה שגם מאונם עשוי להט-חיים ברוח נקי. קודם כל שכוים ששמונת הח"כים, שיש להם כיום, מובטחים להם כאקסיומה. נוסף לזה הם עשויים לזכות, לטענתם, בקולותיהם של בוחרים ציונים-כלליים לשעבר, המתנגדים מבחינה אמוציונאלית לחרות. הם בטוחים גם בהצלחה בקרב 150